

ДЪРВАРЧЕТАТА СЕ РАДВАТЪ

Хайдушкитѣ гори ни викатъ:
— Елате, мънички дървари,
и изсѣчете до една
хралупитѣ ни стари.

Джбравитѣ ни изчистете
отъ гърбавитѣ дървеса;
да заприлича на градина
въковната гора.

И ний сѣчемъ. Кънти отъ брадви
побашима ни старѣ Балканѣ.
Внезапно спираме отъ радостъ:
надъ насъ лети аеропланъ!

Размахваме детински шапки
и викаме — ура, ура!
Блестятъ лъчи отъ златни капки
по бѣлитѣ крила.

— Лети и пѣй сега въ лъчитѣ
о, български аеропланъ!
Ний помнимъ нашиятъ учителъ
какво каза.

Тѣй както ти срѣдъ висинитѣ
по-брѣзъ отъ младѣ орелъ
летишъ —
къмъ дни велики и честити
България лети.

Богданъ Овесянинъ

КРИВО СЕ МОЛИЛЪ

(Народна смѣшка)

Плтувалъ селянинъ съ конъ презъ полето. По едно време седлото на коня се разхлабило и той слѣзълъ, за да го оправи. Но като рекълъ да се качи пакъ, нѣмалъ сили да се повдигне. Потърсилъ да намѣри камъкъ, за да стъпи на него — нѣмало. Потърсилъ дънеръ или купчинка прѣстъ — пакъ не намѣрилъ. Опиталъ на нѣколко пѣти да се метне самъ на коня, но конѣтъ билъ ви-